

היינו שיהי' לעתיד לבא בתי' גילוי העצמות ממש עד שישתנו כן סדר השתלשלות דעכשיו וכמ"ש רד"י ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים תצוים אל הים הקדמוני, דירושלים הוא בתי' מלכות, וים הקדמוני הוא בתי' חכמה שבבית' כמ"ש במ"א, והנהי' ההשפעה מספי' מלכות לבתי' חכמה שבבית', והיינו מפני שלעתיד תהי' המלכות כתר וכתר יהי' בבתי' חכמה שבבית', והיינו שינוי בסדר השתלשלות כפי כמ"ש בתי' והיינו מפני מלכות בתי' כפי גילוי בתי' העצמות ממש כפי'.

וכיבאר הענין הוא דהנה יודע שיש ג' מדרגות, בתי' מלא כל עצמו וסובב כל עצמו ועצמות אא"ס שלמעלה מבתי' סובב כל עצמו ומכ"כ ועל זה נאמר מלא כל הארץ כבודו ומתרגמין זין יקרי' שהוא בתי' ואר"ה בלבד מאא"ס ב"ה, ואר"ה זו באה בבתי' התלבשות בעולמות כפי' וענין התלבשה היינו ענין גילוי ההשפעה וכמ"ש בספ"ב פמ"ה כי ההשפעה שהיא בבתי' גילוי בעולמות נקרא בשם התלבשה שהיא מתלבשת בעולמות כי הם מלכיים ומשיגים ההשפעה שמקבלים כפי' והיינו לפי שנתאר הוא לפי ערכם שביכולתם להשיג ולהשיג אותו כפי' (וענין השגה זו היינו השגה המציאות לא המהות, דמהות הרחמי אי אפשר להשיג כי אם המציאות כפי' כמ"ש השגה אינו תפס המהות כי אם המציאות ענין השגה כ"א ראי' וכל ענין השגה אינו תפס המהות כי אם המציאות יריעה בלבד כמו אור המצב שרק יודע מציאותו ולא השגה כפי' וכמו שיתבאר בהמשל דמות הנפש כפי' וממילא מוכן שהאור בא בריבוי והתלקות לפי ערך העולמות כפי' ועל זה אמרו מה הנשמה מחי' את הגוף כן הקב"ה מחי' את העולם, וכשם שהנשמה המחי' את הגוף היא רק האות' הנשמה כפי' וכידוע דבנשמה יש ה' מדרגות וכמ"ש במדרש רבה ה' שמות נקראו לה נפש רוח נשמה חי' ויחידה, וה' מדרגות אלו כולם אינם עצמות הנפש ממש וכמו שאמר ה' שמות נקראו לה כפי' מוכן מה שהנפש עצמה היא למעלה מהם, והנה מדרגות הן שמות הנפש לבד, (וכפי' שם הכחות עצמיים הן רק כחות לבד ולא עצמיים ממש כפי') ובהו גומא חרי' יודע דבתי' חיי' ויחידה הם בתי' מקיפים ומה שמתלבש בגוף לחיותם הם בתי' גר"ג שהם בתי' ואר"ה דארה לבד הן באין בבתי' גילוי בגוף בהתלבשות אורות בכלים, והן אברי הגוף שהן כלים לאור חיות הנפש כפי' וגילוי הכחות וההתלבשות מתחיל מבה החכמה שהוא ראשית גילוי חיות הנפש שבא בהתלבשות, וכידוע שיש חלה מתוך מוח החכמה ומה הכונה שמלפניו ומה הדעה שמאחוריו כפי' דמה החכמה הוא כלי לאור החכמה שנגלה ונגש בהכלי שהמה מרגיש את אור השכל, והוא לפי אשר הכלי הן בכללותו הן בפרטיות אופן גילוי כפי' והיינו דבכללות נמדד האור לפי אופן הכלי, והנה כפי' דבריה הא' במדרגת והגבלת האור שלפי אופן עצם חומר המוח כן הוא גילוי אור

וכדוגמא כזאת יוכן למעלה דמה שבמערדים לשמחה מאיר גילוי אא"ס וכן בבית המקדש אין זה גילוי העצמות ממש עדיין כפי' שהרי דוקא על לעתיד כתיב ולא יכתיב עוד מוריד והיו עיניך רואות את מוריד כפי' שאז לא יהי' בתי' לבוש המעלים כלל ויהי' גילוי בתי' העצמות ממש כפי' אבל עכשיו בכל שית אלפי שנים עד לפע"ל אינו מאיר בתי' העצמות ממש כי אם רק מה שלמעלה מקו המדה לכד כפי' והר"ה שהרי לאור בנין בהתמ"ק יהי' אחר כך חרוכך הבית כפי' כפי' אא"ס בהכרח לומר דהגילוי שהי' ממש חרי' אינו שייך בזה הפסק כלל כפי' אא"ס בהכרח לומר דהגילוי שהי' בבית המקדש אין זה עדיין בתי' גילוי העצמות ממש משום דגם בבית שלמה דקיימא סי'ה"א באשמולתא מכל מקום לא יהי' בתכלית השלימות כמו שהי' לעתיד לבא (וענין מ"ש בע"ה שעל מיעוט הירח טי"ב דבבון בית ראשון היתה עליית המלכות בבתי' ומדרגת הוא"ץ שחשיב שם שמקבלת מה"ר ד"א בהיותה למעלה עמהם ושיעור קומתה כמותו מן המוחין ולמטה, אבל כתר למעלה ממהות ומקבלת האורות מ"א כפי' אבל שיהיו שרין בקומתו זה לא יהי' לפעולם, ואם יהי' כפי' לא יהי' כל אומה שלטת בנו כפי' וכמ"א מבואר שיש עוד מדרגות למעלה מזה, והוא שהי' היא גדולה ממנו ואשת חיל עסרת בעלה כפי' וכל זה יהי' לפע"ל כפי' דגם בתי' שמחת לבד שהי' בבנין בית המקדש לא היתה שמחה שלמה וכמאד"ל דכיום שהדוס הבית נשא כפי' ועל זה נאמר על אפי ועל חמתו כפי' וכן בקרבת הקרבת שהי' בבית המקדש לא יהי' בהכלית השלימות עדיין וכמ"ש במ"א דהלא כתיב אדם כי יקריב קרבן כפי' שצריך להיות אדם דוקא ועכשיו חרי' אינו במדרגת אדם לגמרי ממות חטא אדם הראשון כפי' וממילא מוכן דהשמחה בהקרבת הקרבת אנה בשלימות מפני שאנה גאולה שלמה עדיין, וכמ"ש במדרש רבה שהי' גם בלילה וגם עובר, משל לאחד שהדליק וכבה כפי' אבל לעתיד ולילה כיום יאיר כפי' וכמ"ש מזה מ"א, וכן מתן תורה דהו השבעות חרי' הוא בתי' ארוסין לבד ולעתיד לבא יהי' בתי' נשואין כפי' ומוכן דהשמחה דמוקדיים ורגלים ובי"ה המקדש אין זה עדיין בתי' שמחה שלמה, והוא שאינו מביע בתי' עצמות ממש ואינו מאיר רק בתי' אור שלמעלה מקו המדה לכד כפי' אבל עיקר השמחה עולה על ראשם כפי' ומשום הנה על כפי' קול שיש עילד אלקיד, שהנהי' השמחה בבתי' א"ס עצמותו ומהותו בתי' שמחה עצמית ממש שמחה שלמה כפי' וכן בבנין בית המקדש ולעתיד יהי' בתי' שמחה שלמה בבתי' א"ס עצומיה, ויהי' או בתי' גילוי העצמות ממש וכמ"ש ולא יכתיב כפי' והיו עיניך רואות את מוריד כפי' וכתיב ונגלה כבוד ה' וראו כל אשר עיניך רואות הנהי' דיכר כפי' וי"ל דלכד זאת מה שראו בתי' הדיבר (שאין זה על פי סדר השתלשלות דעכשיו כפי') יראו את הנה המדבר כפי'

והנמשל מזה יוכיח למעלה בבחי' אור ממלא כל עלמין שהיא בחי' אור וזו מצומצם לפי בחי' מדה אופן העולמות, שבא בבחי' החלבוש והפיסא בעולמות והאור הוא בבחי' מדה וגבול לפי אופן העולם כ"ל, וכמו בעולם הבריאה מאיר האור באופן כוח כ"ל וגבול היצירה מאיר באופן כוח כ"ל, ובאצילות מאיר האור הוא כמ"ש בתקוני' והר' דאבא עילאה מקנאה והפוש באופן גילוי האור כמ"ש באצילות מאיר גילוי העצם ממותה באצילות ואימא כביאה כ"ל, והיינו דבאצילות מאיר גילוי העצם ממותה אלקות כ"ל, דחי' הוא בחי' ראיה מהות הדבר כ"ל, (והוא גם כן בבחינת חכמה, איהו חכם הרוואה, שראיה מהות הדבר כ"ל, והוא גם כן בבחינת האור והזיוו לכך לא בהעצם ממש גם לא בבחי' עצם האור כ"ל, אלא שבתכונה הוא בחי' ראיה מהות הזיוו כ"ל, והוה דאבא מקנא באצילות הוא שומאיר שם מהות אלקות כ"ל, והיינו משום דכללות עולם האצ"ל אינו גילוי העצם והא דבכך במקורו כ"ל, והיינו משום דכללות עולם האצ"ל אינו בבחי' יש וגבול, שם הכלים דאצילות הם אלקות אלא שהן במהות בפי עצמם כ"ל כמ"ש במ"א, לכן מאיר בהם האור בבחי' גילוי העצם וראיית המהות כ"ל, מה שאין כן כביאה שהיא בחי' יש, דעל זה מורה תיבת ברא כ"ל, לכן רק אימא דאצילות מקנא כביאה שהוא בבחי' ריחוק מן העצם ואינו מאיר שם בבחי' גילוי העצם כ"ל, וכן באצילות עצמו באופן הגילוי בעשר ספירות דאצילות, דכתובה מאיר דרך חלון ובמלכות מקום ובכינה בריחוק מקום כ"ל כנ"ל, ובמ"א הוא באופן גילוי דרך נקב כ"ל כמ"ש בע"ח ומבאר ענינם במ"א, והכל הוא באופן גילוי האור שמאיר בחי"ב וז"א ומל' כ"ל, והוא בבחי' מדה וגבול לפי אופן הכלים, דבחינת הכלי הוא בבחי' העדר המציאות לכן מאיר שם האור בחי' גילוי העצם כ"ל כנ"ל, ובכינה הכלי הוא בבחי' מציאות דבר מה והוה ענין ההשגה שהוא בחינת יש כ"ל, לכן הוא בבחי' ריחוק מן העצם כ"ל, ובז"א שהיא בחי' אור מצומצם כ"ל, ובמלכות מאיר האור בצמצום בדרך חלון שכלל בבחי' מבר' ז"א להיות דבמלכות הכלים הם בבחי' ישות יומר וכמו אותיות הדיבור שהן אותיות מרדשים כ"ל, ואחר כך מאצילות לבריאה יש פרסא המפסקת כ"ל, ומכל מקום אופני הגלויים בעולמות בי"ע הוא בדוגמת ההפוש באצילות בבחי' בינה ז"א כ"ל, ועמ"ש בלקי"ת שיר השירים כ"ה ששים זמנה מלכות וז"א.

וכל זה הוא בבחינת ממלא כל עלמין שהיא בחי' זיו והארה בלתי, שבא בבחי' החלבוש והפיסא בעולמות, והיי' הוא בבחי' מידה והגבלה לפי ערך העולמות והכלים כ"ל, אבל בחי' סוכב כל עלמין הוא שאינו בא בבחי' גילוי החלבוש בעולמות בבחי' תפיסא ועל זה נאמר את השמים ואת הארץ אי מלא שמים וארץ בשוה כ"ל, מפני שאין לו כלים שיתלשל בבחי' פנימי' ולכן הוא שוה בשמים ובארץ דבשמים אינו מאיר בגילוי ממש וגם בארץ הוא נמצא בחלום כ"ל, ועל דרך משל כ"ל הדרת

השכל בתוכו, וכמו הקמן שאור השכל אצלו בקטנות ובצמצום וכל מה שיגדל תגדל ויתרחב אור שכלי, והיינו לפי שבקטנותו כלי המוחין שלו קטנים מאיר בהם אור מצומצם וכשיגדל נעשה כלי מוח גדלים מאיר בהם אור יותר כ"ל, וכן לפי טיב חומר המוח כן יאר' בו אור השכל כשתומר המוח הוא דק ודך בעצם מאיר בו אור השכל יותר כ"ל וכמ"ש בספרי הטבעים, והי' מה שכת' החכמה הוא שמשכיל כל דבר בכללותו היינו במקודה בכל דבר ומפרט לדיבורי פרטים אבל הוא בריחוק מן העצם ומתפלג על הדבר שמשיג כ"ל, והיינו מפני שטבע החכמה הוא קר ורח' וטבע הבינה הם ויבש כ"ל כמ"ש במ"א, והנה טבעית זו היא בכלי המוחין לא בעצם האור שאינו שייך בו ענין קרות ולחות וחות כ"ל, אלא שהן בחומר המוח ולפי אופן טבע החומר כן הוא אופן גילוי האור והחכ כ"ל, והנה שיש לומר דאדרבה שחומר הוא לפי אופן האור דמשום זה מוח החכמה טבעי קר ולח ככ"ל שיהי' כלי לאור החכמה שהוא לחפוס כלי חדכר, וטבע מוח הבינה הם ויבש בכדי לחפוס הדכר בריבוי פרטים כ"ל, מכל מקום יהי' איר שיהי' הרי האורות והחות הכלי כ"ל, והוא כ"ל דלפי אופן האור כן הוא כללות מציגת הכלי כ"ל, וכאמות זה שהאור והחכ הוא במציאות מוגבל ומתחסם ממש בציוור פנימי הוא על ירי הכלי דוקא אצל קודם התלבושותו בכלי אינו בציוור כוח כלל כ"ל, וכמו כח המשכיל שבנפש אם שהוא מקור על שכל מכל מקום אינו שייך לומר התחלקות הנ"ל שתופס בדרך כלל או בדרך פרט וכמ"ש במ"א דכח המשכיל הוא כח א' הכליל חכמה ובינה כ"ל, ומה שממחלקים זה מוח בציוור פרטי כנ"ל וזה בהתחלולתן במוח שבראש כ"ל, אבל קודם לזה אין בהם התחלקות הנ"ל כ"ל, דכשם שעצם כח המשכיל אינו במציאות שכל הגלוי כ"ל כנ"ל, כמו כן אין בו תצוירים שיש בשכל הגלוי כ"ל, כ"א כשתהותו באים בגילוי שממלכשים בכלי המוח או הוא שיש בהם צוירים הנ"ל ומחלקים זה מוח כ"ל, והנה איר הם אופן מציאות החחות קודם התלבושותן בנח' אין אנו משיגים כלל רק בהתלבושותן בנח' אנו יודעים אופן כח החכמה ואופן כח הבינה והיינו שכת' החכמה הוא שתופס בקודה כללית והופס בעצם הדבר כ"ל, וכח הבינה תופס הפרטים כ"ל כנ"ל, והיינו לפי שבחלבושותן בנח' הם בבחי' מדה וגבול לפי אופן הכלים ומתלבישים בהם לכן שייך בהם השגה באופן מציאותם כ"ל, וכן משיג במוח שבראש כל החחות שהם למשה ממנו כ"ל, אבל כמו שהם קודם התלבושותם הם שבודאי ישנם שם וכמו שידוע האדם שיש כח המשכיל ומריגיש שהשכל בא לו מאיזה מקור כ"ל, מכל מקום אינו יודע כלל אופן מציאותו כ"ל, והיינו מפני שאינו מצוירי באופן פרטי כ"ל כנ"ל, וכמו שהז"א בכת' השכל כמ"ל בשא"י כותח כמו בכת' הראי' שהוא לפי אופן חומר כלי אצ"ל וכן השמיעה לפי אופן חומר כלי אותו כ"ל, כולם בבחי' התחלקות זה מוח לפי אופן הכלים כ"ל, וכמ"ש במ"א בא"יכות.

שפתשט עד קרוב אל סיום תחתית יו"ר עיגולים שלז היינו של איק עצמו, ונראה דרבינו י"ל חפס עיקר כמ"ש בשער הנ"ל וצ"ע דבליז כתב כמ"ש בשער עגווי"ש הנ"ל וכן הוא בשער הקדמות הקדמה ג' (ומש' בעי"ח דפוס שקלאו עיגולי עתיק המתעגלים תחת רגלי היושר של ע"י עצמו, כ"ה מפורש שם בהקדמה הנ"ל. אלא שצ"ע ממש"ש בסוף ענה הנ"ל דרגלי ע"י מסתיימים בתחתית עיגולי אוי"ד כמו כל הדרגים וכ"ה בסוף הקדמה הנ"ל), ועמ"ש בדרושי אי"ק ד"ה עוד יש בח"י שנית וכ"ה במ"ח מס' עתיק פ"ד מ"א אמנם בעיגולי אי"ק ודאי כן הוא שדברוקין ברוק בגנותה"ן לבל כמ"ש בעי"ח שם (וגם בשאר עיגולים שהאדם היינו בוקע תחתית עיגולה"ם, מכל מקום יש לומר דמה שמקבלים מאו"ס היינו מגוליי הקו הוא בהמעלה שלהם דוקא, דאם לא כן יהי' מעלה ומטה בעיגולים עצמם היינו בכל עיגול שבהם כו') ואם שכקרקיעתם אינם דבוקים בהקו מכל מקום לא יהי' קרקיעת העיגול בח"י מטה לגבי גגו די"ל כמ"ש במ"א דרש"י כל העיגולים הוא מבח"י עיגול הגדול ע"ד השתלשלות הכתרים זה מזה כו', רק נמשכים על ידי הקו כו', ולא"ת הגם שהדבוקות הוא רק בעליונו מכל מקום בהעיגול עצמו אין כן מעלה ומטה כו', ועמ"ש במ"א (כס' ר"ח"ט) בהביאר דכ"י המצות הזאת ב"ה אנכי אבלי כו') * וז"ה במבו"ש ש"א פ"ב. וכתב שם עוד הגנה כל הדבוק בקו הזאת מעולה על מי שסובב עליו ומל"ש"ו כי הוא דחוק מאור הפנימי אשר בקו הזה, כי אי"ק מלביש לקו הזה ועולם האצילות מלביש לאי"ק הזה וכן על דרך זה בכל העולמות כל הפנים מעולה מחוירו כי יונק או"ס הפנימי ההוא בקירוב גדול יותר מחוירו המוכב עליו כו', וכן הוא בעי"ח שם בענף ג' וי'.

נמצא שיש שהי סיכות לענין המעלה ומטה בעולמות מה שה מעולה מזה ויקרא מעלה לגבי מה שלמטה ממנו כו', וא' דכל המקבל את האור מבח"י ראשית הקו הוא עליון על כל שלמטה ממנו, וכל שמתרחק יותר מראשית הקו (אשר שם דבוק באו"ס עצמו כו') הוא מבח"י מטה יותר, וה"י שכל הפנימי ביותר דחוק אל עצם הקו הוא מבח"י מעלה וכל החיצות יותר שיש הפסק בינו ובין הקו, וכמו עתיק שמלביש את גה"י דאי"ק ואוי"ד מלביש את עתיק כו' ה"ה בבח"י מטה כו'. ובכללות ההפשה הוא בין עיגולים ליושר דבעיגולים המעלה ומטה הוא מצד אלא שמקבלים כולם מחקו כמו דאי"ק מקבל מחקו וכן החכמה זה מזה אלא שמקבלים כולם מחקו כמו דאי"ק מקבל מחקו וכן החכמה דאי"ק מקבל מחקו וכן בינה כו' וכמ"ש בעי"ח ענף ב' שהקו נתפס ונמשך ונעשה עגול א' הוא כתר דאי"ק ואח"כ נתפסש עוד ונמשך קצת תחת להעגול ונעשה עגול ב' והוא עגול חכמה דאי"ק, עוד נתפסש תחת להעגול ונעשה עגול ג' והוא עיגול בינה דאי"ק כו'. וי"ל דכן הוא בכל העיגולים * חסר תחתיה המוטב.

שפוש שאין לו כלי מיוחד בגוף, והוא שורה בכל הגוף בשורה ברגל כמו בראש כו', והר"א דכשעולה בראשו לנענע ברגלו, תחב ומיד מנענע, וחינו מפני שהרצון נמצא ברגל שאם הי' בדרך השתלשלות מראש הי' צריך להיות איהו שהיות זמן כו' כמ"ש במ"א באור"ד, וחינו לפי שאור הרצון הוא למעלה מבח"י מזה וגבול לפי ערך מדידת אברי הגוף, לכן הרי הוא נמצא בכל הגוף בשורה כו', וכן בכל כוחות הגפש כמו שהן למעלה מהתלבשות בגוף הן למעלה מבח"י מזה וגבול כו' וכנ"ל בענין כח המשכיל כו'. והמשל מזה יובן למעלה מבח"י או"ס המוכ"ע הוא שלמעלה מבח"י התלבשות בעולמות כי אם בבח"י סובב ומקיף לכד כו', ואין הכוונה שהוא בבח"י מקיף מלמעלה לבל דבאמת הרי הוא נמצא בתוכיות ופנימיות העולמות ולמטה כמו למעלה ממש וכמ"ש את השמים ואת הארץ אני מלא ולית אתר פניו מיני, כלל, אלא שאינו נתפס בעולמות להיות נרגש ומישג בהם אלא שונמא בהם בהעלים כו' וחינו מפני שהוא בח"י עצם האור (לא בבח"י התפשטות כו') שלמעלה מבח"י מזה וגבול לפי ערך העולמות כו', לכן אינו נתפס בפנימיותם כי אם בבח"י מקיף כו'.

ובשרש שרשו ב' המדריגות הנ"ל דמלא כל עלמין וסובב כל עלמין הם בח"י הקו וחוט ובח"י עיגול הגדול שלפני הקו, דחקו הנמשך אתר הנמצים הרי נמשך בבח"י מזה וגבול לפי אופן העולמות שואר בא בבח"י התלבשות בפנימי' העולמות והספירות במדה וגבול בכל אחד לפי ערכו כו' כנ"ל, והקו הזה נמשך במדה וגבול מעליון לתחתון בסדר והדרגה מלמעלה למטה כו', וראשית המשכת הקו הוא באי"ק ואחר כך נמשך בכל העולמות והספירות, וחינו שכל עולם וכן כל ספירה מקבלת אור הקו מהמדריגה שלמעלה ממנה כו'. ובעי"ח שער עיגולים ויושר ענף ב' כתב בענין שעל ידי הקו נעשה בחינת ראש וסוף ומעלה ומטה, להיות שהקו בסופו אינו נוגע בעיגול הא"ס, לכן או יצדק בו ראש וסוף, שהספירות המקבלים מראשית הקו הדבוק באו"ס נקראים מעלה המקבלים מסוף הקו נקראים מטה כו', וכל מה שמתרחק מראשית הקו נקרא מטה מטה לגבי המדריגה שלמעלה ממנו כו', ונראה בעי"ח שהעיגולים דבוקים בחקו בעליוניותם אבל לא בתחתית שלהם (חינו מה שלגבי הקו (שהוא בח"י יושר כידוע) נקרא מעלה ומטה כו'), (וגם שכתוב בעי"ח עד סיום כל העיגולים ממש, נראה הכוונה דחינו עד העיגול התחתון במדריגה מכלם והוא עיגול עות"ז התחתון שהוא לפניו מכל העיגולים והוא נקודה האמצעית שבהם כו', ובתוך כולם נמשך הקו היושר. (ועמ"ש באה"ת ד"ה איהו וחיהו חד, וכן גם הקו בעצמו המתלבש כסיום וסוף גה"י דאי"ק כו' המסתיימים במלכות דעשי' כו') ומה שכתוב שם דרגלי אי"ק מסתיימים בתחתית עשי' ותחת רגליו מאיר או"ס המוכב כל עלמין כל הפסק רק בביניהם רק עיגולי אי"ק לבל כו', זה צורך עי"ח לפי הנ"ל ובעי"ח שער הנ"ל ענף ד' כתב דשיעור התפשטות יושר דאי"ק הוא עד קרקיעת עיגולי עתיק, ובשער השתלשלות הי' ספירות דרך עיגולים סוף ענף ב' כתב

את איא מתגונן (בחי בינה דאיא) עד טבור דאיא. ואימא מלישת לאבא וריא מליש לאיא מטבור ולמטה ועמיש שעה שער סוד ארייע פיא דזיא את א' ובלכות מליש לזיא. (התולת הנלי הוא מאחורי חזה דזיא ושיעור קומתה יש בזה ו' מודינות כמיש בעייה שער מיעוט הידח שאריב וכמיש לעיל) וכמיש כל זה במיח מסי כללות העולמות פיה ולסי זה מובן שיש בבחי' הושר ב' סיבות הנלי, הא' מה שמלישישם זה את זה כניל, ובחי' עתיק מקבל אור הקו על ידי איק, ואיא מקבל עיי איק ועתיק, ואיאו מקבלים עיי איק ועתיק ואיא. (ואיא אם שכחא נפקין מאיא זה מימין וזה משמאל מימין אימא מקבלת על ידי אבא, ועמיש כמברישי הנלי, ועמיש במיח בריח וכויו והכיוונים רניד) וריא מקבל עיי איא וקו ומלכות מקבלת גם עיי זיא כו'. ונמצא דאיק מקבל עצם אור הקו ולזאת הוא בבחי' מעלה, ועתיק לפי שמקבל אור הקו על ידי איק הוא בבחינה מטה לגבי ואיא מטה לפני עתיק כו'. עוד זאת דבחי' יושר דאיק מקבל מהקו מראשיתו הדבורק באיס, מה שאין כן שארי פרוצופים אינם מקבלים מראשית הקו כי אם ברוחק ממנו כל אחד לפי מדריגתו כו' ונכיל דעתיק מליש לאיק בחי' כו' או ברוחק ממנו כל אחד לפי מדריגתו דאיק ועמיש בעייה שער סוד אצילות פיא דחכמה דאיק נתלכשה במלכות דאיק ו' ספורות תחתונות ומלכות הוא בחי' עתיק דאצילות ועמיש במיח מסי עתיק פיא מאי. ואיא מליש לעתיק זית שלו לכל וגי' דעתיק אינם מתלכשים באיא, והו ענין רישא דעתיק לא אמתקין כו', והיינו שלא נתלכש באיא כו' כמיש במיח, וכן אייא מלישים רק זית דאיא כו', וכן בעשר ספורות דאיא, אימא מקבלת מאבא, וזיא מאימא, ומלכות מורא, ויושר דבריאה מבחי' יושר ומלי' דאיא, ויצירה מבריאה ועשיה מיצירה (ובמלי דעשיה שם סיום רגלי איק כניל), וכל התלכשות הוא בבחי' ו' תחתונות לכל, אבל הנלי דכל פרוצוף הוא מנויחן שאינו מתלכש בפרוץף התחתון וכמו הפנים שאין עליה לכוש כמיש במיח, ואם כן הרי בבחי' יושר כל מודינה שלמטה מקבל מהקו ברוחק במקום דיוקתו במקורה, ומשום זה הוא בבחי' מטה ועד שמקבל את האור על ידי הנחי' שלמעלה ממנו כו' כניל.

(עוד יש סיבה להכריח המדריגות בעיגולים לגבי בחי' אואיס המקיף והוא שהעיגול הראשון דאיק שהוא בחי' עיגול כתר דאיק הוא קרוב יותר אל האיס המקיף ועיגול החכמה הרי יש הפסק בינו לבין האיס והוא עיגול הכתר כו', כמיש בעייה שם ענף ב' וד' וכייה בשער ותקומות הקדמה ד' והקדמה ואי' (בעייה עניה כתר דבריך עם האיס יותר, ובעייה' כתר דבוק וקרוב כו' וכשער סוד אצילות פיא כתר בחי' המקיף דבוק ונוגע כו', וכשער הק' הקדמה ד' זיה ונחזור דיו' עיד כתר בלתי דבוק כו', וכדיו' עיא כתר גולג הכתר דבוק עם האיס יותר כו', וכדיו' עיא כתר גיכ דבוק וקרוב עם האיס, וכדיו' עיא כ' שונשאר הפסק בין העיגול הא' ובין דאיא האיס דאיכ' יחזור לכמו שהי' כו', ואפשר יי'ל

וכמו ענולי עתיק ועיגולי אריך כו' שאינם מקבלים זה מזה כי אם מהקו עצמו כו'. ועמיש בלקיחת פ' שלח דיה ויאמרו כו' שבה האריץ דבחי' עיגולים הוא כמשל של התלמיד הכלול בשכל הרב כו' וכדיה' מיילדות כמו התכליות הכחות בצבם הנפש כו'. ועיקן מה שכתוב בתוה' פ' נו בדיה' הו עם א' פליץ ובדיה' בראשית דודיה'כ פמיא ודיה' מי שם פה לאדם דכחות הנפש התכליים בצבם הנפש אינם מקבלים ומי' שכל אחד יש לו שלמות בלי חולתו כו'. והיינו כניל דבעיגולים אינם מקבלים זה מזה. (וכמו ההפך בין תחו לחיקון דהו בחי' עיגולים ויושר ככלל, כן על דרך זה הוא ההפך בכל בחי' עיגולים ויושר כו', והשביירה היחה בעיגולים דהוה מפני שהתלכשו בכלים כו'). ולזאת המעלה ומטה בבחי' עיגולים הוא מצד סיבה הוא שהעיגול הנמשך מראשית הקו שהוא דבוק לאואיס הוא בחי' מעלה והעיגול הני' שנתרחק מראשית הקו הוא בבחינה מטה לגבי העיגול שלמעלה ממנו כו'. אמנם סיבה הני' נראה שלא יש בבחי' עיגולים לגבי אור הקו כו'. ומה שכתוב בעייה שער דרשי אביע פיה מטה יוכר בחי' גובה אבא על אימא כו' בבחי' העיגולים כי יש חלונות דרך יושר כו', יי'ל דהכונה על בחי' אור הקו שהוא בחי' יושר שבסיבתו יוכר גובה עיגול הא' על הני' כניל כסיבה הא', ועמיש בשדה'ק דרוש איק רייט עוד יש בחי' ב' דיושר כניל שבסיבתה כו'. ומי'ש בעייה ומשם אבא מאיר לאימא ואימא לזיא כו', יי'ל דהיינו כמי'ש במישיש שייב חי'ג פיד שבשמשאל עיגולי אריך יש חלון ונקב וירד ונקב בכל עיגולי אבא וירד עד עיגולי אימא ועם היות שעוברת האהרה דרך עיגולי אבא לאימא אינו לוקח מאבא ונתון לאימא רק אין עיגולי אבא משמטין אלא למעבר בעלמא כו' וכן מתי' לחסד דזיא ומכניה לגבורה דזיא ודרך החסד כו'. וכל העיגולים שבאמצע משמשים רק לעמבר בעלמא וכי'ל בשעה'יק דרוש איק ריי עיא דיה' ועתה נבאר, ובבחי' יושר ענין המעלה ומטה בעולמות דהספורות הם מבי' הסיבות הנלי, והסיבה הני' מפני שמלישישים זה את זה ומקבלים ומי', וכמי'ש בעייה שם ענף ר' דיושר דעשי' מלישיש יושר דיצירה ויושר דיצי' מלישיש יושר דבריאה ויושר דבריאה ליושר דמלכות דאצילות כו' עד יושר דעתיק ליושר נתיי דאיק ויושר דנתי' דאיק מלישיש לאור יושר היוצא מאיס המתלכש בתוכו דרך קו הישר כו'. וכי'ל עוד אחרי' והנה מוכרח הוא דקו הישר יהי' דבוק ממש באיס החסוב וממנו נתמשים וירד ומתלכש בתוך פנימי' איק הנמשך והמפסעט עד סיום רגלי איק הישר כו'. ונמצא דק' י' ספורות דיושר דאיק הם לבדם מלישישים לבחי' הקו עצמו ושאר כל המפרושים מקבלים מבחי' איק, וכליות כל העולמות מלישישים לבחי' נתיי דאיק לכל היינו מלישישו עד סיום רגליי שכל זה הוא בחי' נתיי שבו היינו דעתיק מלישישו מטבורד ולמטה והוא בחי' נתיי שבו (לעצם בחי' עתיק הוא בחי' מלכות דאיק בחי' זית דמלכות דאיק הוא עתיק, ומלישיש בחי' נתיי דאיק כו'), ואריך מלישיש זית דעתיק, ואיא וישים והבונה מלישישים

על ידי התלבשות א"ק ועתיק ואר"י, ובינה גם ע"י התלבשות תוכמה ור"א ע"י התלבשות הנינה, ומלכות ע"י התלבשות ו"א ומ"א כולם מאיר גילוי אלקות בבחי' גילוי העצם כ"י (וכמ"ש במ"א בענין שהמלכות נק' זאת שהוא בחי' גילוי העצם כ"י) ולמה ב"יע שמקבלים על ידי התלבשות המלכות אינו מאיר האור בבחי' גילוי העצם כ"י.

אך הענין הוא דהנה נתבאר לעיל בשם הע"ה ש"ב בהג"ה פ"א דעתיק דאצילות הוא בחי' מלכות דא"ק, וכתב שם שם וז"ל והעתיק שהוא מלכות דא"ק בתוכו תכמה דא"ק ובתוכו הא"ס עצמו כל ג' אלו מתלבשים תוך האצילות כ"י ע"ל. ובשער סוד אבי"ע פ"ג כתב דמ"ש כולם בתכמה עשית היינו דבאצילות אוא"ס מתלבש בתכמה וע"י מאיר בכל אצילות וסוד התכמה זו הוא תכמה שלמעלה מאצילות והיינו בחי' תכמה דא"ק שאוא"ס נתלבש בתכמה זו ועל ידי התכמה זו נכנס ומאיר בתוך התכמה דאצילות ותכמה מאיר בבחינה וע"י הנינה נמשך כ"א, אבל עצמיות האור דאבא נמשך כ"א כי האור אינו נמשך ע"י מסך ומחיצה מכינה ל"א כי אם על ידי חלוץ כ"י. והיינו שלא התעלה הנינה כ"א למעבר בלבד כ"י. יעו"ש ובשער דרושי אבי"ע פ"א (וכתב שם ש"א הוא ו"ק הנקי שהוא המלכות כ"י) אמנם בכדי להאיר לבי"ע נעשה בחי' מסך ומלביש גמור מתיצונות הכלים דכונה כ"י ועמ"ש בשער סוד אבי"ע פ"ד (כדפוס ווארשא) ביפה שעה אות א'. ונמצא דבאצילות מאיר האור מבחי' תכמה דא"ק בהתלבשותו בתכמה דאצילות (ודא"ק ע"י בחי' מ"ל דא"ק כ"י). דבה לא נשתנה האור מעצם מציאותו דה"י בא"ק בכללות מציאותו מאיר עצם האור, ומ"ל שכן בבחי' תכמה דא"ק, וידוע דבתכמה מאיר בחי' אור עצמו דלכן נקרא ראי' כ"י כ"ל (אמנם גם מה שנמשך ע"י מלכות א"י בזה שינוי כי בא"ק בכללותו מאיר בחי' אור גילוי העצם כ"י) ונמצא דהאור שמתאיר מא"ק לתכמה דאצילות הוא בחי' אור עצמי כ"י. והנה דהמשכת האור מא"ק הוא אשר צמצם א"ק שהעלה אור נה"י שלו למעלה מהשכר ופרי"ט שם חד פראט כ"י כמ"ש בע"ה שער הנקודים פ"ב ועמ"ש במב"ש ש"ב פ"ב וכמ"ש במש"ב ח"ב פ"ט בהג"ה ונמצא א"ק כ"י. אך הענין הוא, דצמצום זה דא"ק הוא שיאיר בבחי' ספי' פריטית כמו ספירת התכמה כ"י, וממילא על ידי זה אינו מאיר אור הכללי דא"ק בנאצילים אבל בחי' הספי' הפרטית דהם שיצדה ממדידתה בידידתה לאצילות, מכל מקום לא נשתנה כלל בעצם מציאותה כ"י.

וביאור הענין הוא כמ"ש במ"א משל על זה דהנה בקיבוץ וצירוף שלשה או ארבעה אמות יחד נעשה מהם תיבה אחת אשר הוא פלי לתשבת אהר ענין שהשכלה זו מוכנה מתוך אומיות אלו, על דרך משל תיבת ברך שבצירוף ד' אותיות אלו יחד מושג ומושל ענין ברכה שהוא שמברכו איש שיגדל ולתבה טובו וחיו, וכן ברכת והשגב שחתי' השנה מבורכת ה"י זה השלמה ענין ממש, וכשמתחילין ילד ללמוד שאיני מבין צירוף אותיות יחד ומלמדן אותו את א' לומר זה את פלוג כמו שמלמדן

שהתפסק הוא הנמצאם רוא"ס המקיף שלא יחזור ויאיר בתוך החלל. ועמ"ש בער"מ שער שעשועי המלך פנ"ג. דבכליות ענין הארת המקיף כ'י בע"ה ש"ב ע"ג (וכ"ה בשער הקדמות ד"י פנ"ב) שהאור המקיף את הכלי מבחין הוא רחוק ובלתי דבוק בהל"י כ"י, וזה בבחי' מקיף דיושר (לכן שייך בזה מ"ש אח"כ שגם היינו רחוק ובלתי דבוק במ"מ מצד מעלת האור ומעלת ה"יצוני, הכלי ישותוה היצוני, הכלי לגבי האור מקיף כמו הפנימי, להאיר פנימי כ"י. היינו לפי שהוא בחי' אור מקיף דיושר שמאיר בבחי' מקיף עכ"פ על הכלי כ"י. ומכל מקום הוא רחוק ובלתי דבוק כ"י) וכל שכן בבחי' אוא"ס המקיף שגם שהוא מקיף את העיגולים מ"מ הוא בלתי דבוק כ"י) ונמצא יש מעלה לעיגול הא' על העיגול הב' הן מצד האור פנימי שהוא בחי' עיגול המדול שלפני הא' שנתבאר לעיל, והן מצד האור מקיף שהוא הפנימי מצד ב' המסיכה הק"י כ"י. ובבחי' יושר יש מעלה בבחינה יושר הפנימי מצד ב' המסיכה הנ"ל, והחיצון מכולם דהיינו בחי' יושר דעשי' הוא בבחי' מטה מצד ב' סיכות הנ"ל. אמנם לגבי אוא"ס המקיף י"ל שיש יתרון ליושר החיצון דק"א, והוא יושר דעשי' שהוא יושר קרוב להאוא"ס המקיף משאיר בחי' היושר (לכ"ד בחי' רגלי יושר דא"ק כ"י) שלפנים ממנו כ"י. ואפשר שזה ענין מה שסוף מנשה עלה במחשבה תחלה, ונע"ף תחלתו בסופן דוקא כ"י. (לפי זה לכאורה אינו מוכן מה שכתב באגרות הקודש ד"ה אהו וחיוהי חד, משום דרגלי א"ק כ"י וחוח רגליו מאיר אוא"ס ב"ה הטוב כל עלמין כ"י, דלפי הנ"ל ה"י הוא כן מצד עצם היושר דעשי' כ"י, ואפשר משום דכל קבלת אור בעולמות כולם הוא על ידי א"ק דוקא וכמ"ש בע"ה שער עגולים ויושר סוף ענף ה' כי להיות אוא"ס גדול מאד לכן לא היו יכולים לקבל אם לא באמצעות הא"ק הזה כ"י, ואם שזה מדבר בענין אור פנימי אפשר כן הוא גם לענין אוא"ס המקיף כ"י) ועמ"ש בלקו"ת פ' פתח בדי"ה צו את בני דרוש ה"ב בענין חומ"צ שהם בעוד"ה דוקא משום שבעולם הזה מאיר בחי' טובב כל עלמין כ"י, י"ל שהוא כנ"ל משום דנע"ף תחלתו בסופן כ"י. ועמ"ש במ"א כ"י, וישבות כד"ה אני לודי סמ"ע ב'. וכמ"א מכוון שזהו הנמשך מבחינה פנימית הקי וניתן זה כמתן חורה כ"י).

ולכאורה צ"ל דלפי הנ"ל דהקי עצמו מאיר רק בבחי' א"ק ונמשך בכל יושר דא"ק עד סיום רגליו, ורגלי א"ק מסתיימים במלכות דעשי' כ"י כנ"ל, אם כן מהו ההפרש בין ב"יע לאצילות. דהנה נתבאר לעיל דבאצילות מאיר גילוי אלקות והיינו בחי' דביקות כ"י, ולכן אצילות בכללותו מאיר שם גילוי האור, וכמ"ש בתקוני זחר בהקדמה דבאצילות ואינו חיוהי חד ואהו וברמותו חד, מה שאין כן בבריאה דלא אהו חיוהי וברמותו חד כ"י. ולכאורה א"ד ההפרש גדול כל כך מאחר דהיושר דא"ק שבו הקי מתפשט גם בב"יע כ"י, ואם משום דב"יע מקבלים האור ע"י אצילות ובדרך פוסט על ידי מלכות ה"י גם תכמה דאצילות מקבל האור

עליונה וגדולה יותר התוללת כולם כמובן מענין ברוד שאמר כ"י. וענין
 הצמזום הוא כשאומרים רק חיבת זכר או חיבת ברוד בפ"ע, אי נמשך רק
 התשכלה שבה שהי"ע הפרטה אבל כללות התשכלה המופלגה שבה חיבת ברוד
 שאמר ה"י העולם כ"י ה"י מטתלכות ממנו דדוקא כשהחיבתו הם יחד
 יש בהם השכלה איך שמבטלין למי שאמר ה"י העולם כ"י בפ"ש במ"א
 פרטי הענין הזה, אבל בחיבת ברוד לכך לא יש בה השכלה זו כלל
 וכל שכן כשאמר רק ה"י מברוד כ"י, ועל דרך זה לא יאמר למעלה שונמשך
 רק הכח הרחוני של אות כ"י וכשאמר אחו כ"י נמשך הרחוני של
 אות כ"י וכן ברא"י וכן כ"י, אבל הרחוני שה"י שורה בצירופיה יחד
 אינו נמשך כלל כ"י כ"י ש"י ש"י פרויין ולא מצורפין, והוא באמת צמזום
 עצום, ומכל מקום האות עם הכח הרחוני הפרטי שבו ה"י הוא אותו
 למש שה"י בצירופיה יחד כ"י, וכמו כן יובן בענין צמזום דא"ק יחד דבחינת
 חכמה דא"ק קודם הצמזום הייתה עם כל הספירות דא"ק יחד והעשר
 ספירות דא"ק הם כמו על דרך משל חיבה הכלילה מעשר אותיות ושורה
 בהם או עליון לכל בחי' בחי' האור הפרטי שבכל ספירה שורה בהם או
 עליון כללי העולה על גביהן ומחברו כ"י, ועל ידי הצמזום שונבלה בחי'
 חכמה בפני עצמה ה"י אינו מאיר בה בחי' אור עליון הכללי כי אם
 בחי' אור הפרטי דפני' החכמה כ"י, וה"י זה ממש כמו משל החיות
 הנ"ל. דהנה ידוע דעשר ספירות הם גם כן בחי' אותיות והיינו לחיותם בחי'
 כלים ובהם שורה אור וכ"י גם בעשר ספירות דא"ק שכלילים גם כן
 מבחי' עצמות וכלים כמ"ש בע"ש שער ענני ג' וד' ושער השתלשלות
 ה"י ספירות דרך העוללים ענפי ב' וג' ובהמה מקומות ועיין מה שכתוב
 שער דרדשי אבי"ע פ"ד. ועם היות שבכל כלי לפ"ע שורה אור השי"ך
 לכלי זו, מכל מקום בהצטרף העשר ספירות יחד לחיות לאחיות שורה
 עליון אור עליון כללי שלמעלה מעלה ממד אורות הפרטים של כל
 ספירה בפני עצמה כ"י, ועל דרך מ"ש בוחר גבי זכר ונקבה בראש
 ויברך אותם אלקים קוב"ה שר"י באתר' שלי"ם, תמ"ש בחי' ועשיית בני
 קודש בענין ברכת החנים הייני שאו נמשך רק האור שלה אבל האור כללי
 בחי' חכמה בפני עצמו הייני שאו נמשך רק האור שלה אבל האור כללי
 גשאר בהעלם במקומו כ"י. נמצא שעל ידי הצמזום הוא שונמלק בחי'
 האור כללי שאינו מאיר באצילות כ"י, ובאמת יובן לפי הנ"ל שגם בעצם חפשי'
 בא"ק כן נמשכה באצילות כ"י, ובאמת יובן לפי הנ"ל שגם בעצם חפשי'
 אינו דומה כמו שהוא בא"ק וכמו שונמשך לאור הצמזום כי בחתלה ה"י
 בה ריבוי אור ולפי ערך ריבוי האור ה"י הדרכות הכלי יותר, ועל ידי
 הצמזום שונמלק ממנה האור יודה הכלי ממדריגתו, יש לומר שגם האור
 פרטי אינו מאיר בה כל כך כמו קודם כ"י.

והענין דהנה מה שעי' הצמזום נבדלה החכמה לחיות בפ"ע כ"י, הייני מה
 שונעשה במצאות דבר בחי' נכרת בפני עצמה דחולה ה"י התכללות
 העשר ספירות יחד ולא היו נזכרים כל אחד ואחד בפני עצמו כי

לך את כ' מברוד ומקבל ומכ"י זה, ה"י יש בזה צמזום גדול והוא שלא
 יח"י על פי שזה ה"י שהי"ל מכ"י הוא עצמו ה"י שבחכמה ברוד עם כל זה
 כשנפרדה מה"י אותיות שיהיה עמהם יחד או ירדה שיהיה ברוד עם כל זה
 שאינו מלווה בה כלל אפילו חלק מה שהשכלת ענין ברוד שה"י מלווה עד
 בה בראשונה כשהייתה מעורבת ומיוחדת עם ג' אותיות הנ"ל, שבהיותו
 יחד ה"י מלווה בה התשכלה מענין ברוד כנ"ל, מה שאז כן עשוי לא
 נשאר בה רק רשימה בעלמא ולא עצם ההשכלה כלל, וכל שכן אם
 מחולה ה"י גם החיבה מחוברת יחד עם עוד איה חיבת כמ"י ברוד שאמר
 וה"י העולם, שה"י מושג מהם השגה מופלאה והוא א"י שבמאמר א' לכך
 נברא העולם, כלי עצמל ויגיעה אלא על דרך זה צוה ונברא, ושמוברכין
 אותו יח' בברכה זו הוא שיהי' גילוי ממנו יח' למשה כ"י כמ"ש במ"א
 שעל ידי הדגלילים והמשכחות ממשיכים מהעלם אל הגלוי כ"י ונתבאר
 ג"כ לעיל בענין הקריאת שמות כ"י, וכשמופיריין ה"י ללמד לחינוך אותיות
 אלו בעצמן שאו אין בה כלל גילוי שום חלק מהשכלה זו ה"י זה
 יריקה גדולה ועצומה, ואף על פי כן זה ה"י המוכן לחינוך הוא עצמו
 ה"י המוכן לגדול המשיג ענין ברוד שאמר וה"י העולם בכל חזק כוונתו
 כנ"ל. וברובאמת כזאת יובן ענין הצמזום דא"ק והוא מה שונמשכה בחי'
 חכמה דא"ק לראשית בחי' חכמה דאצילות הנה הצמזום בה הוא שותף
 בחי' חכמה לכל ולא ה"י מעורבת עם שאר החכמות שהוא ממש ע"ש
 כמו שגמברילין ה"י מחיבת ברוד שאמר בכ"י ללמד לחינוך שאינו משיג
 ענין ברוד שאמר כ"י, רק ה"י בפני עצמו יוכל להשיג, כמו כן אין כח
 בעולמות אפילו בעולם האצילות לקבל החגלות עשר ספירות דא"ק כי
 (כמ"ש בע"ש סוף שער ענני) שהם שם כללות יחד אם לא על ידי
 צמזום שיהי' נמשך רק בחי' חכמה בפ"ע, ואעפ"י שהוא ממש החכמה
 הכלולה בא"ק מכל מקום כשנמשכה בפני עצמה ואינה מעורבת עם שאר
 החי' הוא ירידה גדולה ממש כערך ה"י המוכן לחינוך לגבי א"י שהוא
 מעורב בחיבה ברוד שאמר וה"י העולם כ"י, והענין יובן על פי מה שכתוב
 בסו"ב ח"ב פ"ב וז"ל כי כל אות היא המשכת חיות וכן מיוחד פרטי
 וכשנצטרפו אותיות החיבה לחיות חיבה אוי מלבד ריבוי חיות חיות
 הנמשכים כפי מספר האותיות שבתוכה עוד זאת העולה על כולנה המשכת
 חן עליון חיות כללית התוללת ושקולה כנגד כל מיני החיות חיות פרטי'
 של האותיות ועולה על גביהן והיא מחוברת ומצטרפת יחד להשפיע חן
 חיות לעולם הנברא בחיבה זו לכליו ולפרטי כ"י עכ"ל. ובודאי כמו כן
 בצירוף כמה חיות יחד בפסוק א' וכל שכן כפרשה א' אי מלבד ריבוי
 מיני חיות עליונים הנמשכים בכל חיבה בפני עצמה עוד זאת העולה על
 כללה המשכת חן עליון הכליל הפסוק א— המשכה, כמו על דרך משל
 כללות אור מצות שבת היא הכוללת כל החיבות שבפ' זכר כ"י ביחד
 וכל חיבה בפ"ע היא גם כן חן עליון כ"י, והוא על דרך משל למטה
 בכל חיבה מלווה הלבשה זו ובהצטרף כמה חיות יחד שורה השכלה

דאי' עצמו מה שאין כן כ"ע אינם בבחי' גילוי העצם כי אם אור של תולדה כ"י.

והנה כוונתו ית' בענין התחות העולמות המפרצופים שיהי' זה מקבל מזה, מובא לעיל בשם המבי"ש שא"פ פ"ב שהיא בכדי שיהי' העולמות ותפרצופים מובדלים במעלותם זה מזה שיהי' עליון במדרגתו ותחתון במדרגתו כ"י, שאם היו כולם מקבלים מהקי עצמו הגם שיהי' גם כן עליון ותחתון מצד הקי שמי שמקבל מראשיתו הקי הוא עצמו הגם עליון והמקבל מסוף הקי הוא בבחי' מטה כנ"ל בעגולים דעגול הנחל הוא בבחי' מעלה ועגול המלכות בבחי' מטה כ"י, מכל מקום אין זה מספיק עדיין להוציא כוונתו ית' ורצונו באופן שיהי' העולמות כ"י כי אור הקי גם לאור התצננות הוא גילוי אור רב מאד כמ"ש בעי"ח סוף שער עגו"י והוא לזיווה דבוק בהאוא"ס שלפני התצננות שממש נמשך אור רב מאד, ואם היו העשר ענף ב' ולכן גם בסיום הקי הוא בבחי' אור רב מאד, העשר ספירות במדרגה ספירות דאצילות מקבלים מהקי עצמו ית' היו העשר ספירות במדרגה כמל שותן עכשיו שלא יהי' שם עדיין מציאות כ"ל ממש, וכמו דרושי שותלים דשם הם בבחי' שרש נשמות דנמות כמ"ש בעי"ח שער דרושי אבי"ע פ"ג, וכאופן כזה ה"י גם באצילות כ"י, דגם בעקודים שער דרושי אור הקי על ידי אי' וגם כן מאורות היוצאים מאי' לחוץ כ"י כמ"ש בעי"ח שער העקודים ובשער הקדמות דרושי העקודים, ומכל מקום לא נגולה שם רק כלי אחת וכל הוי"ד אורות עקודים בכלי א' כמ"ש בעי"ח שער הנ"ל פ"א, וכל שכן אם היו מקבלים מהקי עצמו נשמות ותקף האור לא היו מציאות כלים ממש גם באצילות כ"י, וגם לא ה"י הכולל כל כן בין ווי"ג לאי"א, ולואת הסכימה ד"ע ית' שיהי' מקבלים מהי"ו וגילוי הקי עצמו יהי' בבחי' אי' הוא כ"י, ומחשבה תקימות שכוללת עי" איק, (וי"ל דלזיווה שבחי' אי' הוא כ"י) מחשבה תקימות שכוללת כל העולמות וכמ"ש במ"א דענין אי' הוא מה שעלה במחשבתו ורצונו ית' שיהי' עולמות ותיכף שעלה במחשבה מיד אדם שעלה במחשבה כאוא"ס אי' ולכן נ"ל אדם קדמון שזוהו בחי' ציור אדם שעלה במחשבה כאוא"ס לקימות לכל הקדומים כ"י, ואם כן ה"י מוכרח הוא שיהי' אי' זה מתפשט כל אורך הקי מראשיתו ותחתונו עד סוף סיומו כ"י שזוהו שעלה בראשו ית' שיהי' התחות העולמות מהקי כ"י, וכל העולמות מלישישם את א"ק זה ומקבל האור עי" כ"י) וגם לא מבחי' אי' עצמו אלא שמלישישם זה לזה אריד לעתיק ואי"א לאריד כ"י, והנה דאור העצמי דאי' מתלבש בתכמה דאצילות וכנ"ל מכל מקום ה"י הוא נמשך על ידי עתיק ואי"ו, ואם שאין בזה שינוי ח"י דגם בתכמה מאיל בבחי' קירוב כ"י (ועמ"ש לי"ש"ש שער סדר אבי"ע הנתיב) ומ"ל אינו כמו בחי' תכמה דאי' עצמו כנ"ל וגם לא כמו בחי' עתיק ואריד כ"י, וכן גם בבניה ווי"ג שמאיל בהם בחי' עצמות אור התכמה כ"י כנ"ל, מכל מקום יש הנדל רב בין זה לזה כנ"ל, אלא שכולם הוא בבחי' גילוי העצם כ"י כנ"ל, וזהו הכוונה

כידוע, וזה ענין ההודרכות והביטול כ"י, וכשנבדלה בחי' התכמה ה"י היא במציאות ניכרת בפ"ע וממילא אין האור מאיר בה כל כן כ"י, ומכל מקום אין זה שינוי בעצם כנ"ל בהמשל באותיות לשמלמדין לחינוק אות ב' מברוך ה"י הוא אותו ממש האות ממש שבתחת ברוך עם האור פרוי שבו כ"י, וכמו כן הוא בבחי' תכמה דאי' שתואר הפרטי השייך לספי התכמה מאיר גם אחר התצננות כ"י, ומה שיש פוטא בין תגית וה"י דאי' וכנ"ל בשם העי"ח, הנה עיקר הפרטא הוא בשביל עולם הבריאה כמ"ש בעי"ח שער הקדוים פ"ב והוא מקור להיות בחי' פוטא הנפסקת בין אצילות לבריאה כ"י, וכללות ענין הפרטאות שלממלה מאצילות מובא במ"א שאינו פוטאות ממש ועל דרך אותיות החקיקה כ"י, נמצא דבחי' תכמה דאי' מאיר בתכמה דאצילות ועצמות יזכמה דאצילות מאיר בכל האצילות בלי שום מסך ומחיצה רק על ידי מעברי לבד (ועמ"ש בי"ס שער בשער סדר אבי"ע פ"א, ובאי' מאיר אוא"ס בחי' גילוי הקי עצמו, ובכל הבהירות הנ"ל אינו שייך שום חסור כלל, והם שבודאי אינו דומה הנגילי שבאי' עצמו להנגילי שמאיר מאי' לאצילות כנ"ל, וגם באצילות אינו דומה הנגילי אור שמאיר בתכמה להנגילי שמתחמה להספירות שלמטה ממנו, וכן אינו דומה האור שמאיר מתחמה ל"א והם שהוא בחי' עצמות אור התכמה מכל מקום הוא בא דרך חלוץ לבד מבינה מה שאין כן בבניה מאיר בהרבה כ"י, וגם בחי' מעברי פועל גם כן כמ"ש במ"א ב"ד"ה ית' ושכר בענין מעברי והתלבשות ועמ"ש באגו"ק ד"ה להבין כמ"ש בעי"ח כמו ביו"ט שחמד דאצילות כ"י עי" מעברי חסד דיצירה ועשי' הנקרא גם כן התלבשות שאם לא כן לא ה"י פועל בהשמות עולם הזה כ"י, וכמו עדי"ע שכותב איהו שכל על ידי אצבעות ה"י שהשכל בא רק דרך מעברי האצבעות, מכל מקום על ידי זה בא באותיות הכתב, ובלעד' זאת לא ה"י בא באותיות הכתב כ"י, נמצא שמעברי פועל גם כן שיוכל לכא האור למדרגה שלמטה כ"י, ומ"ל בכל זה אין בכל הבחי' הנ"ל ענין חסור והכל הוא בחי' גילוי העצם כ"י, כי עצמות אור התכמה מאיר בכל האצילות גם ב"א ומלכות שמאיר דרך חלוץ ונקב כ"י מי"מ ה"ה בלי מסך ומחיצה כי אם שמאיר אור עצמות התכמה והתכמה הוא בחי' גילוי העצם כ"י, משאי' בב"ע מאיר האור מאי' על ידי מסך ומחיצה שתואר המאיר בב"ע הוא בחי' אור של תולדה ולא עצמות כ"י, והגם דדגלי אי' עם הקי בעצמו המולבש באי' עד סיום רגליו נמשך דממשש עד בחי' מלכות דעשי' וגם באי' והתחוה מלושב בה בחי' רגלי אי' כמ"ש באגו"ק ד"ה איהו והיותו חד (ועמ"ש בסוף חשי' הדמ"ז שב"י, אדם ישך דף ד') ה"ינה הועלם לבד אבל אין בחי' אי' מאיר בגילוי בני"ע, דוגליו אור ברי"ע הוא בבחי' אור של תולדה ועצם בחי' אי' נמצא בהעלם בב"ע לא בגילוי כ"י, ולכן יש ענין הכוונה למטה דוקא מפני שאינו מאיר גילוי בחי' אי' כ"י כמ"ש מזה במ"א ב"ד"ה ה"י אמות עתיד רג"ב וזהו ההפך שאין ברי"ע לאצילות דאצילות הוא בחי' גילוי העצם שמאיר שם בחי' האור

דא"ס לכה, ואחר שר"י הצמזם חתלה אחר כך נמשך הקו שהוא בח"י קי מצומצם לבי צמזם אא"ס כ"ו, וכך הוא סדר השתלשלות ממדריגה למדריגה שנתמטש ונצמזם ואחר ממדריגה למדריגה עד שנמשך בכל עולם לפי ערכו כ"ו, עד שלמטה בעולם הזה הגשמי נמשך אור החיות גשמי כשפע פנוסה ורפואה וחיים גשמיים כ"ו, שכל זה נמשך מלמעלה מכו"ה, חסד רוחני ורפואה הוא מכו"ה חסד שבאא"ס שלמעלה מאצילות ונמשך בכו"ה חסד דאצילות לחתונו כל כך עד שנמשך חסד וברכה גשמיים או מדריגות מעליון לחתונו כל כך עד שנמשך חסד דאצילות ויורד ומשתלשל בכו"ה עילה ועלול בריבוי רפואה גשמי בעולם הזה השפל כ"ו, וכך הוא בכל המשיכות ביי"ב אמצעות דשמונה עשרה דא"ס שואל צרכיו בהם שנמשך במדינת השתלשלות מדייש כל דרגין עד סוף כל דרגין, והי"ש במי"א שהתפלה צרכיה להיות על הקור הגלוי למעלה דוהו הסיבה מה שנמצא החסרון למטה כ"ו, וצ"ל להפסל להמשיך בח"י גלויי ואור למעלה בכו"ה מלכות דאצילות וממילא יומשך בכו"ה השתלשלות ממדריגה למדריגה עד שיומשך בח"י שפע חיים וברכה ופנוסה ורפואה למטה בעולם הזה הגשמי כ"ו.

וכל זה הוא בכו"ה מלא כל עלמין ושרישו הוא בח"י אור הקו שבא לפי ערך העולמות ומשתל בכו"ה עילה ועלול ממדריגה למדריגה במדה וגבול לפי ערך הספירות והעולמות כ"ו כנ"ל, אך בח"י סוכב לפי עלמין הוא למעלה מהשתלשלות החיות והיינו שלא נמדד בכו"ה מדה וגבול לפי ערך העולמות, ובשרשו הוא בח"י עיגול הגדול שסוכב ומקיף כל השתלשלות שמהקו מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין בהשוואה כ"ו, והיינו לפי שאינו בערך העולמות ולמעלה מגדר גילוי בעולמות ממש, דכבי שריה' הגלוי בעולמות הי' צ"ל הצמזם באא"ס שנתמטש האור כ"ו, וא נמשך בח"י אור מצומצם לפי ערך העולמות כ"ו כנ"ל, מה שאין כן מהאא"ס שלפני הצמזם לא הי' אפשר להיות הגלוי בעולמות כ"ו, לכן הי' הוא מקיף אותם כולם בשוה מפני שאינו בערכם כ"ו, וכן כל העיגולים הגדול שלפני הקו כ"ו, ולכן הם בכו"ה עיגולים שמקיפים כל בחינת החיות בהשוואה כ"ו, (עיגולי א"א מקיפים כל בח"י יושר דא"א דהיינו כללות כל העולמות) עיגולי א"א מקיפים כל בח"י יושר דא"א דהיינו כלליות כל העולמות אבי"ע ועולמות הא"ס שלמעלה מאצילות ועיגולי עתיק ואריד מקיפים בח"י הוישר דעתיק ואריד וארי"א כ"ו (וכמי"ש בעיה שער עגובי סעניד דרגלי עתיק ואריד וארי"א כ"ו נמשכים עד קרקעית עיגולי אריד כ"ו) והיינו להיות דעתיק ואריד הוא בח"י כתר הפרסי ולכן מקיפים בחינת אצילות לבד כ"ו אבל מקיפים כל הפרטים דכו"ה הוישר בהשוואה א לוחותם למעלה מהשתלשלות בחינת מדה וגבול דיושר כ"ו), והיו ענין כי נשגב שמו לבדו, דהיינו בח"י שמו הגדול בח"י מלכות דא"ס שלפני הצמזם (וכמו כן הוא בח"י מלכות דא"ס שאתר הצמזם שנעשה בח"י כתר ועתיק לא"א דהוא בח"י הגלויים הנ"ל בח"י עיגול הכתר כ"ו, וצ"ע אם כן הוא דיותר נראה דעתיק זה הוא גם כן בח"י יושר או

בהתלבטות שמלבישים זה לזה בכדי שיהי' ודבול המדריגות בין העולמות והפרצופים כפי שעלה במחשבתו ורצונו יתברך כ"ו, עד כתב בשער הקדמות הקדמה ר' דכונת המאציל הי' שריון העולמות המפרצופים בכו"ה עילה ועלול ונראה שזה גם כן טעם על התלבטותם זא"י, שאם הי' כולם מקבלים מהקו עצמו לא הי' זה עילה לזה, ולא הי' קישור וחיבור להעולמות והמפרצופין עצמן וכל הכונה בציר אדם הוא שיהי' ההתכללות שהו יקבל מזה ועל ידי זה יהי' בהם השלימות דוקא ויא"ק בהם אור עליון כ"ו, דכונת זאת נחלה בעולם החקוץ והעיקר בעולם אצילות כ"ו, וכמי"ש בלקי"ת פ' אמור בהבית דהנתיק ובמי"א בלי"ה מי שם פה לאדם כ"ו, ולכן אצילות נקרא אדם שהוא אדמה ללעיון ממש בח"י עצמות אא"ס שלמעלה מגדר התחלקות לגמרי ומבלי אשר ימצא ראש וימצא מנה"ל דכו"ה גלויי הקו שנמשך באצילות היינו על ידי בח"י

א"א והעשר ספירות דאצילות מקבלים גילויי אור הקו כל אחר מהספירה שלמעלה ממנה, כמו חכמה מקבל גילויי מכו"ה וכינה מחכמה וי"א מבינה כ"ו, וכבולם מאיר גילויי אור הקו בח"י גילויי העצם והם שמתצמזם ממדריגה למדריגה, מפני שאין בהם ענין החקוץ והחסות בכו"ה מטר ומתיצה ומשך עצמות האור כ"ו, הי"ש בתקין מלואו אינה שם מה דאיהו אורח אצילות, היינו בכו"ה שם מה דא"א (כעיה' שער שבירת הכלים פ"ו איתא דשם מ"ה החדש הוא בח"י ז"א דא"א וי"ל דגם בח"י חכמה דא"א הוא בח"י שם מ"ה) ועל זה אמר ההוא נביעו אינה כושמא כ"ו, היינו בח"י אור הקו שנמשך מא"א לאצילות ובאצילות גופא עיי' סדר השתלשלות דעשר ספירות כ"ו כנ"ל, וכן ענין הצניעות שנתבאר לעיל שכלל ספירה נמשך צניעו מיוחד מהצניעו הגדול כ"ו, מבווא במי"א בהגות לכה"י פ' וישלח ע"פ כי ישירים דרכי הוי', דהוא ענין הצניעות המבווא בפרד"ס שנמשך צנור מכתר לחכמה ומחכמה לחסד כ"ו, ובנ"א בדרוש הנ"ל כתב דהצניעות הגו' בפרד"ס על פ' הארזי"ל שרשן נמשך מהקו מאו"ס כ"ו, והיינו כנ"ל, דהיינו המשכת בח"י אור הקו שנמשך בכל ספירה המשכתו על ידי ספירה שלמעלה ממנה, וחז"ב מקבלים מכתר וי"א מחי"ב כ"ו, וזהו ענין ההשתלשלות דמנה ידוע דפי' לשון השתל' היינו דבר היורד מבוה לנמוך דזה נקרא שלשול בלשון הקודש, ועל כן נקרא החבל שלשלת שבו מורדין מבוה לנמוך כ"ו, וכך הוא בענין השתלשלות העולמות מעליון לחתונו שהוא בח"י עילה ועלול שכל עולם העליון משיעף לחתונו ממנו בכו"ה צמזם שמתצמזם האור, והיינו שמשפיע לו רק מכו"ה אחרונה שבו שהוא בח"י אחריות שבו שהוא בחינה אחרונה שבו למטה בח"י דאצילות שעשה עתיק לביאה כ"ו ובנ"ל דכו"ה מלכות דא"א נעשה בח"י עתיק לאצילות וכללות כל העולמות מלבישים רק בח"י נהי"י דא"א כ"ו, וכן ההמשכה מחכמה לבינה היא רק מכו"ה יסוד אבא, וכן מבינה לי"א מכו"ה נהי"י לבד כ"ו, וגם כללות כל המשכת הקו הוא מכו"ה מלכות

ונמו כן בבחי' חכמה דא"ק הוא בבחי' קירוב וגילוי העצם כ"י כניל ונבחר' כינה יש לומר דגם בא"ק אנו בבחי' כירוב כל כך כמו בחוכמה שהרי על ידי התלבשות אוא"ס בבחי' כינה דא"ק מתלבש אחר כך בבחי' כינה דאצילות ונעשה אחר כך בבחי' מסך ופרסא בין אצילות לבריאה כ"י, אמנם גם בבחי' כינה מאיר גילוי אוא"ס בהתגלות רב מאד וזוא דא"ק הוא בבחי' ריחוק יותר עד שבהי' מלכות שבו הוא בבחי' סוף כ"י שהחוק מראשית דביקות הקו במקורו כ"י, וכל זה הוא בבחי' גילוי עצם הקו שהוא בכחינת גילוי אור רב מאד כ"י כניל בשם העיץ, ואנו עדיין לפי ערך העולמות והפירופים שלמטה גם לאחר התלבשותו בא"ק כ"י כניל, וצריך להיות צמצום בא"ק ונמשך האור אחר כך בעתק ואריך ואי"א כ"י, וכל זה על ידי התלבשותו שלמטה זה את זה, אריך מלביש לעצמק ואי"א לאריך וז"ל לאי"א ומלכות לז"א, שעל ידי זה נמשך האור בבחי' מדה וגבול כפי שעלה כרצונו יתברך באופן מציאית הפירופים והעולמות כ"י, וכל זה נמשך מהקו ורש"ו שרש"ו הראשון הוא מבחי' מלכות דא"ס שלפני הצמצום בחי' שכינה שהוא בחי' הגילוי בעצמתו לצורך העולמות כ"י, אך ענין השמחה שפורץ גדר הוא שגמשי' בחי' גילוי אוא"ס הטובב כל עלמין שלמעלה מסדר השתלשלות גם בשרש"ו הראשית, וחינו מבחי' עצמות אוא"ס שלמעלה מגדר המשכה וגילוי לחיות גם מקור למקור להגילוי אור בבחי' מדה וגבול לפי ערך העולמות כ"י ומשם תוספות אורות גם בסדר השתלשלות יאר בחי' אוא"ס הכלת בעל גבול כ"י, וכמו בית המקדש שנקרא שמחה לנו שהי' במקום המקדש גילוי אור עצמת אוא"ס עד שמקום הארון לא הי' מן המדה הי' המקום למעלה מגדר מקום כ"י כניל, וכן גם עכשיו בשבת ויום טוב שנקראו מועדים לשמחה שגם בהזמן שלמטה מאיר גילוי אור עליון שלמעלה מגדר השתלשלות וכמו בספי עד שנגלה עליוהם מלך מלכי המלכים הקב"ה כ"י שמעין זה הגילוי יש גם עכשיו כ"י ומלוכש במצא בחי' קטנות אבא שיש בזה כל הגולות כ"י כמיש במי"א, ובשבעות במחן תורה דתתב ויירד הוי' על הר סיני כ"י שהוא בחי' ירדת אוא"ס עצמותו ומחמתו שירד על הר סיני למטה וכמי"א במי"א עמי"ש במדשי רבה על פסוק כל אשר תספך הוי' עשה כ"י משל למלך שגור שבו רומי לא ירד לסורי, ובני סורי" לא יעלו לרומי עמד וביטל הגזירה ואפי' המתחיל ויירד הוי' על הר סיני, שרומי הוא בחי' רוממות ועצמות אוא"ס שלמעלה מסדר השתלשלות כמי"ש ואתה מודים לעולם ה' שהוא בחי' כתר, בחי' רמה קרני שהוא בחי' עצמות כ"י, כמי"ש במי"א ובחי' זו נתגלה במחן תורה, וכן גם עכשיו בזה השבעות מאיר הארה מזה, וזהו ענין מנחת תורה, וזה השבעות בחי' אור חדש שלמעלה משרש הקו כ"י, ולמעלה מבחי' העלם וגילוי כ"י, כמי"ש מזה במי"א כ"י, וביום הביכורים רנ"ד כ"א שכל העלם נתגלה וחינו בחי' העלם העצמי שנגלה כ"י, וכן בסוכות במקיפיה יוסף הסוכה כ"י, שכל זה הוא בחי' גילוי עצמות אוא"ס הטובב שלמעלה מבחי' מדה וגבול כ"י, ובשרש הראשון הוא בחי' אוא"ס עצמותו ומחמתו

שהוא כמו כל המודינות דא"ק שיש בהם ב' החינות דעיגולים ויחשו כ"י, וארד שיהי' יצדק על זה מה שכתוב כי נשגב דעתק הוא שנתקם ונבול כ"י) שעל זה אמר כי נשגב שמו שהוא נשגב ומומם מגדר עלמות כ"י כניל באורך, ואינו מאיר עליוהם רק בבחי' מקיף בהשתוא א' מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין כ"י.

והנה כל זה הוא בררך כלל דכחי' הקו שאחר הצמצום הוא בחי' מלא כל עלמין והוא"ס שלפני הצמצום בחי' עיגול הגדול הוא בחי' טובב כל עלמין כ"י, אמנם כמו שנתבאר לעיל דבאוא"ס שלפני הצמצום יש בזה ב' מודינות הא' בחי' עצם האור והי' בחי' התפשטות האור, עצם האור הוא כמו שהאור הוא בבחי' גילוי לעצמו כלכך שהוא לפי הצמצום כ"י ואינו בבחי' מקור למקור לעולמות גם כן כ"י, ובחי' התפשטות האור הוא שבעצמותו גומא הוא הגילוי לצורך העולמות כ"י, והגם שהוא למעלה מבחי' גילוי בעולמות ממש דכדי שיהי' הגילוי בעולמות הי' צריך להיות הצמצום תחלה כ"י, מכל מקום הרי מקור למקור החיים על כל פנים כ"י משום דבעצמותו הוא בחי' הגילוי לצורך העולמות וכאן אור כך ליידי גילוי בעולמות לאחר הצמצום כ"י, והוא מה שנתעורר בעצמותו כניכרל כרצון דאזא אמלוד (ובכחי' זו הי' והתערה בכת, מה שישע בעצמו בכת כל מה שקניד להיות בפרעל כ"י, והוא בחי' שהירו תתאה שלפני הצמצום כ"י) כניל באורך, ולכן בחי' זו נקרא שכינה לחיותו בחי' מקור למקור כ"י כניל, מה שאין כן בחי' עצם האור שהוא בחי' גילוי האור לעצמו (ונקרא בחי' המשכה נעלמת כ"י כניל) הרי הוא בחי' קודש מפני שהוא למעלה מבחי' גילוי לצורך העולמות כ"י, (ובררך פרט נתבאר לעיל שיש ב' מודינות והמודינה הי' הוא שלמעלה גם מבחי' המשכה וגילוי לעצמו כ"י, דהנה כל המשכה אפילו בחי' המשכה הנעלמת בהכרח שיש בו איזה ציור דחינו באיזה אופן נמשך כ"י, מה שאין כן בחי' עצמות והכח הוא שלמעלה מבחי' המשכה וגילוי לגמרי כ"י, ונתבאר לעיל דיש לומר דזהו בחי' קודש וקודש המשכה וגילוי לגמרי כ"י, ולפי זה יש לומר דיש שרש ל' מודינות דמלא כל עלמין וטובב כל עלמין גם באוא"ס שלפני הצמצום דכחי' התפשטות האור שבעצמותו שנקרא שכינה הרי הוא בחי' שרש ומקור דמלא כל עלמין מאחר שהוא מה שגמשי' לצורך העולמות כ"י, ובחי' קודש יייל שהוא בחי' טובב בשרש

ועל פי הגיל יובן ענין השמחה שפורץ גדר הגיליות כ"י, דהנה גדר הגיליות הוא בחי' המיידה והגבלה מה שבא האור בחי' מדה וגבול לפי ערך העולמות והמפורז כ"י, ושרש המשכה הוא מהקו שנמשך לאור הצמצום במדה המפורז לפי ערך העולמות ומתלבש עצמותו בחי' פרצוף דא"ק בכל אור הפיצוף מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, ומכל מקום יש בזה חילוקי מודינות גם בבחי' א"ק עצמו בבחי' כתר שבו שגמשי' האור מראשית דביקותו באוא"ס ביה שהוא בחי' קירוב בתחילת.